

РЕШЕНИЕ

№ 69

гр. Шумен, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагьозян

Членове: Константин Г. Моллов
Теодора Енч. Д.

при участието на секретаря Геновева П. Стоева
като разгледа докладваното от Теодора Енч. Д. Въззивно гражданско дело № 20223600500511 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на Община – Шумен, ЕИК 000931721, представлявана от кмета Л.Д.Х., чрез старши юрисконсулт Р.В., срещу решение № 260362/06.10.2021 г. по гр.д. № 514/2020 г. по описа на ШРС, поправено с решение № 260061/29.06.2022 г. по същото дело, с което е признато за установено, че А. Г. В. е едноличен собственик на недвижим имот – апартамент № 106, ет.2, вх.5, ул. № 38, гр. Шумен, ведно с избено помещение № 16 и съответните идеални части от общите части на сградата и правото на строеж, отхвърлен е иска за допускане на същия имот до съдебна делба между Община – Шумен, като правоприемник на Ц. И. Ц., ЕГН ***** и А. Г. В., изключени са от доказателствения материал по делото приходни квитанции №№ 10905/27.01.2020 г. и 101906/27.01.2020 г. и Община – Шумен е осъдена да заплати деловодни разноски в полза на А. Г. В., в размер на 5 238.40 лева, както и държавна такса по сметка бюджета на съдебната власт, в размер на 50.00 лева.

Жалбоподателят намира решението за неправилно, като постановено в противоречие със събраните по делото доказателства и материалния закон, по съображения, подробно изложени в жалбата му, поради което моли въззивният съд да го отмени и постанови друго, с което да бъде признато, че Община – Шумен е придобила, на основание чл.11 от ЗН, в собственост заедно с ответника А. Г. В., при равни квоти, имот: апартамент № 38, бл.9, вх.5,

ет.2 и му присъди извършените по делото разноси.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемата А. Г. В., действаща чрез пълномощника адв. Д. Ленков от САК е депозирила отговор, в който оспорва жалбата като неоснователна и моли въззивният съд да я остави без уважение, да остави като недопустим, предявения за първи път пред въззивна инстанция от Община – Шумен положителен установителен иск за собственост и върне въззивната жалба в тази ѝ част, като прекрати производството по делото досежно нея, и му присъди извършените по делото разноси, включително заплатения адвокатски хонорар за процесуално представителство и защита по предявения с въззивната жалба положителен установителен иск за собственост. Заявява, че исковата молба не е подписана от Ц. И. Ц., потвърждение, за което са и приложените по делото преписи от документи, които носят автентичния подпис на посоченото лице, назначената СГЕ, както и фактът, че книжата по делото не са връчени лично на ищеца, а чрез неговите съпруга и син, които след отговора на исковата молба и след оспорване автентичността на подписа на Ц. Ц. са извършили отказ от наследството му. Поради горното, счита, че искът за делба е недопустим на това самостоятелно основание, с оглед на което исковата молба следва да бъде върната, а делото в частта за делба на процесния имот – да бъде прекратено, тъй като подписът върху исковата молба не принадлежи на Ц. Ц. и Община – Шумен не е правопреемник на същия. Твърди, че с отговора на исковата молба е направила изрично оспорване автентичността на първоначалната искова молба, на основание чл.193 от ГПК, тъй като подписа върху нея не принадлежи на лицето Ц. И. Ц., поради което като не е уважил доказателственото ѝ искане по чл.193 от ГПК, първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение.

В хода на първоинстанционното производство е настъпила смъртта на въззиваемата А. Г. В., починала на 14.02.2022 г., поради което с протоколно определение от 08.03.2022 г. на нейно място е конституирана Ц. Г. Д., нейна сестра и законен наследник. Същата е участвала в процеса чрез пълномощника си адв. Д. Е. от САК, който заявява от нейно име, че оспорва жалбата.

Предмет на разглеждане е и въззивна жалба от Ц. Г. Д., в качеството ѝ на правопреемник на починалата в хода на делото А. Г. В., чрез пълномощника адв. Д. Е. от САК, срещу решение № 260061/29.06.2022 г. по гр.д. № 514/2020 г. по описа на ШРС, с което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 260362/06.10.2021 г. по същото дело.

Жалбоподателката намира решението за недопустимо, поради липса на основания за допускане поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 260362/06.10.2021 г., с оглед на което моли въззивният съд да го обезсили и ѝ присъди извършените по делото разноси.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемият по жалбата Община – Шумен, ЕИК 000931721, представлявана от кмета Л.Д.Х., чрез старши юрисконсулт Р.В. е депозирил отговор, в който я оспорва като неоснователна и моли за оставянето ѝ без уважение.

Предмет на разглеждане е също и въззивна жалба от Ц. Г. Д., в качеството ѝ на правопреемник на починалата в хода на делото А. Г. В., чрез пълномощника адв. Д. Е. от САК срещу решение № 260079/24.08.2022 г. по гр.д. № 514/2020 г. по описа на ШРС, с което е отхвърлена молбата ѝ за допускане поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 260061/29.06.2022 г. по същото дело.

Жалбоподателката навежда доводи за недопустимост и неправилност на обжалваното решение, поради което моли въззивният съд да го обезсили, а при условията на евентуалност – да го отмени.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемият по жалбата Община – Шумен, ЕИК 000931721, представлявана от кмета Л.Д.Х., чрез старши юрисконсулт Р.В. е депозирал отговор, в който я оспорва като неоснователна и моли за оставянето ѝ без уважение.

Въззивните жалби са подадени в срок, от надлежно легитимирани лица, срещу подлежащи на обжалване съдебни актове, редовни и допустими.

Разгледани по същество, жалбите са изцяло неоснователни, поради следното:

I. Гр.д. № 514/2020 г. по описа на ШРС е образувано по искова молба на Ц. И. Ц. срещу А. Г. В., имаща за предмет иск за допускане до делба между страните на придобит през време на брака им жилищен имот – апартамент с идентификатор № 83510.658.6.18.106, находящ се на адрес: гр. Шумен, ул.в № 38, вх.5, ет.2, ап.106, със ЗП 43.40 кв.м., ведно с прилежащите избено помещение № 16, с площ от 2.63 кв.м. и 0.580 % ид.ч. от общите части на сградата и правото на строеж върху мястото, при съседни: на същия етаж – 83510.658.6.18.105, 83510.658.6.18.104, 83510.658.6.18.107, под обекта – 83510.658.6.18.102, 583510.658.6.18.103, над обекта – 83510.658.6.18.110, при квоти по 1/2 ид.ч. за всеки.

В срока за отговор, ответницата е оспорила иска като недопустим по съображения, че исквата молба не е изготвена и подписана от сочения за ищец. По същество е оспорила иска като неоснователен, излагайки твърдения, че имотът е придобит изцяло от нея по дарение и непрекъснато давностно владение. Същият бил закупен на 30.03.1994 г. след фактическата ѝ раздяла с ищеца през м. януари същата година, като пълната му цена била заплатена от баща ѝ Г.В.М., с цел да я надари и да има къде да живее след раздялата със съпруга ѝ. Поради това, представеният от ищеца договор за продажба на имот по реда на НДИ от 30.03.1994 г. бил с невярно съдържание. Преди закупуване на имота, тя го ползвала под наем, за което заплащала наемни вноски на Община – Шумен и упражнявала фактическа власт върху него до 01.03.1994 г. Владението ѝ било явно, постоянно, непрекъснато, несъмнено и спокойно, а намерението ѝ да свои имота било ясно манифестирано. През годините владяла целия имот за себе си, заплащала дължимите данъци, такси и консумативни разноски и не е допускала друго лице до него, като спрямо нея не е имало отправени собственически претенции. Ищецът никога не е имал ключ за имота, не е искал да му бъде предоставен такъв и не е предявявал права на собственик.

В срока за отговор ответницата е предявила и насрещен иск срещу ищеца, за признаване за установено, че е собственик на процесния имот като придобит въз основа на

сделка, цената по която е платена от баща ѝ Г.В.М., като плащането е направено с дарствено намерение спрямо дъщеря му, която да придобие собствеността, алтернативно – по давностно владение, считано от 30.03.1994 г., алтернативно – от 12.07.1996 г., алтернативно – от 2010 г., както и насрещен иск за осъждане на Ц. И. Ц. да ѝ заплати сумата от 1 200 лева – обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, изразяващи се в преживени болки и страдания.

С определение № 1750/14.08.2020 г. съдът е отделил предявения насрещен осъдителен иск за сумата от 1 200 лева – обезщетение за неимуществени вреди, по който да се образува друго дело.

На 05.10.2020 г. е настъпила смъртта на ищеца Ц. И. Ц., с оглед на което, с определение № 260397/03.02.2021 г., същият е бил заличен като ищец по делото и на негово място, в същото процесуално качество е била конституирана Община – Шумен, на основание чл.227 от ГПК, вр. чл.11 от ЗН..

С протоколно определение от 21.04.2021 г. е било открито производство по проверка автентичността на представените от ищеца приходни квитанции №№ 10905/27.01.2020 г. и 10906/27.01.2020 г..

Първоинстанционният съд е приел, че е сезиран с обективно съединени искове за установяване на собственост и делба на недвижим имот с правно основание чл.21, ал.4 от СК / чл.21, ал.1 от СК, обн. ДВ, бр. 41/28.05.1985 г., отм. /, вр. чл.124, ал.1 от ГПК и чл.34 от ЗС., като с решението си е признал за установено по отношение на Община – Шумен, като правопреемник на Ц. И. Ц., че А. Г. В. е собственик на спорния имот, поради придобиване на имота с нейни лични средства, отхвърлил е предявения от Община – Шумен, като правопреемник на Ц. И. Ц., иск за делба на същия имот, изключил е от доказателствения материал по делото приходни квитанции №№ 10905/27.01.2020 г. и 10906/27.01.2020 г. и е осъдил Община – Шумен да заплати деловодни разноски на А. Г. В., в размер на 5 238.40 лева, както и държавна такса по сметка на ШРС в размер на 50 лева.

Решението се обжалва изцяло от Община – Шумен.

При проверка по реда на чл.269 от ГПК, въззивният съд намери, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е допуснал неправилна правна квалификация на главния насрещен иск, като коректната е чл.21, ал.1 от СК / обн. ДВ, бр. 41/1985 г., отм. ДВ, бр. 47/2009 г. /, която разпоредба е била приложима към датата на придобиване на спорния имот и, на която съответства нормата на чл.23, ал.1 от сега действащия СК, а не нормата на чл.21, ал.4 от СК, както е посочено в решението. Чл.23, ал.1 от СК касае положителен установителен иск за собственост чрез трансформация на имащи несемеен характер средства при придобиване на семейно имущество през време на брака, какъвто е предявеният, а чл.21, ал.4 от СК – отрицателен установителен иск за оборване на установената в закона презумпция за съвместен принос на двамата съпрузи за придобитото през време на брака. Независимо от изложеното, доколкото първоинстанционният съд се е

произнесъл по предявеното искане и след обсъждане на всички относими към него факти и обстоятелства, въз основа на събраните по делото доказателства и при правилно разпределение на доказателствената тежест между страните, настоящият състав приема, че сочените пороци не рефлектират върху допустимостта на решението.

Досежно възражението на първоначалната ответница за недопустимост на иска за делба, по причина, че исковата молба не е изготвена и подписана от Ц. И. Ц., съдът намира, че е неоснователно, тъй като от допуснатата във въззивното производство СГЕ, чието заключение е прието като обективно и компетентно дадено, се установи с категоричност, че почеркът, с който е положен подписа за ищец в исковата молба принадлежи на лицето сочено за такъв, при което положение е без значение за валидността на изявлението от кого е бил изготвен писмения текст на документа, тъй като ГПК / чл.127, ал.1, т.6 / поставя изискване исковата молба да носи подпис на лицето, което я подава / ищец или негов процесуален представител, разполагащ с надлежна представителна власт /, но не и същата да е задължително написана от това лице.

Досежно възражението на жалбоподателя, направено за първи път в писмени бележки, депозиран след допускане поправка на очевидна фактическа грешка в съдебното решение, а именно, че насрещният иск по чл.21, ал.1 от СК може да бъде предявен само от един от съпрузите, но не и от негов наследник, съдът счита, че не следва да се обсъжда, като предявено извън срока за обжалване и депозираната въззивна жалба и поради това преклудирано. Независимо от горното, възражението е и необосновано, тъй като насрещният иск по чл.21, ал.1 от СК / отм. / е предявен от съпругата, която впоследствие е била заместена от законния си наследник по реда на чл.227 от ГПК. Предвид това и, че искът не е личен и правото на такъв не отпада със смъртта на страната, възражението се явява и неоснователно.

По съществото на спора, от събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, се установи следното: Ц. И. Ц. и А. Г. В. са сключили граждански брак на 24.10.1982 г., който е бил прекратен на 11.07.1996 г., с решение № 404/30.04.1996 г. по бр.д. № 1513/1995 г. по описа на ШРС. През време на брака им, двамата са сключили договор за продажба на държавен имот по НДИ от 30.03.1994 г., съгласно който са закупили спорния имот за сумата от 54 806 лева, като в договора е било отразено, че продавачите са внесли и режимни разноски, съгласно чл.152, ал.1 от НДИ в размер на 548 лева и са заплатили ДО в размер на 1 096 лева, както и, че цената е покрита със собствени средства, внесени по сметка № 541130057-5 ТБ, кв. № 541/30.03.1994 г., в размер на 54 806 лева, което е потвърдено с писмо № 3306/30.03.1994 г. на ДСК. Било е посочено също, че, по силата на договора за закупуване, за купувачите не възниква задължение да продължат да полагат труд при определен работодател.

На л. 43-45 от делото са приложени заверени копия на 2 бр. разписки, издадени от ДСК – Шумен на клиентски номер 3306/30.03.1994 г. и вноска бележка № 541/30.03.1994 г., издадена от ТБ „ ОББ „ – Шумен, от които се удостоверява, че на 30.03.1994 г. бащата на А. В. – Г.В.М. / който факт се установява от представеното удостоверение за родствени връзки /

е внесъл веднъж сумата от 16 442 лева, втори път – сумата от 548 лева и трети път – сумата от 38 364 лева, с посочено основание и в трите документа – за закупуване на жилище.

От приложените заверени копия от съдебно решение по бр.д. № 1513/1995 г. на ШРС, удостоверение за постоянен адрес, лична карта, удостоверения и служебни бележки от „Енерго – Про Продажби „ АД и „ ВиК „ ООД, извлечения за дължими суми и фактури за заплатени разходи за ел. енергия и вода, квитанции за заплатен данък сгради и битови отпадъци, договор за интернет и телевизия, справка за извършени плащания и разписки от „Изи Пей „, квитанции, касови бележки и нареждане за експедиция на строителни материали и мебели и договор за извършване на СМР, както и от показанията на разпитаните по делото свидетели Ц. Г. Д. / сестра на ответницата, конституирана впоследствие като страна в процеса, в качеството ѝ на правопреемник на А. Г. В. /, С.Ж.П. и Н.Х.Ж. се установява по категоричен начин, че процесният имот е бил предоставен на А. В. и Ц. Ц. от Млекозавода в гр. Шумен през 1994 г.. Малко след това двамата се разделили, поради което в жилището се нанесла само В., на която, по силата на съдебното решение за прекратяване на брака им, било предоставено ползването му. От 1994 г. до смъртта си В. е обитавала имота еднолично и непрекъснато, заплащала е дължимите консумативи, данък и такси и е извършвала ремонтни дейности и подобрения в него. Свидетелките Д. и Ж. заявяват, че им е известно също, че продажната цена за жилището е била платена изцяло от бащата на А. В., с цел да я надари. Ц. Ц. никога не е ходил в имота и не е предявявал претенции за ползването му или за заплащане на наем. През 2020 г. брат му предявил пред свидетелката Д. претенции за заплащане на дял от апартамента, тъй като племенникът му / синът на Ц. Ц. / си бил закупил жилище и му трябвали пари.

По делото са приложени 2 бр. квитанции №№ 10905/27.01.2020 г. и 101906/27.01.2020 г., удостоверяващи извършено от Ц. И. Ц. плащане на данък сгради и такса смет за процесния имот, чиято автентичност досежно положения подпис срещу платец е оспорена от ответницата по реда на чл.193 от ГПК.. Във връзка с оспорването е допусната СГЕ, от заключението по която, възприето като обективно и компетентно дадено, се установява, че оспорените подписи не принадлежат на лицето Ц. И. Ц.. Поради горното, съдът приема, че визираните 2 бр. квитанции са неавтентични документи, което е предпоставка за изключването им от доказателствения материал по делото, без да се ценят.

При така установените факти, съдът достига до следните изводи от правна страна:

Съгласно чл.13 от СК / отм. /, обн. ДВ, бр. 23/1968 г., в сила от 22.05.1986 г., който е бил приложен към датата на сключване на граждански брак между А. В. и Ц. Ц., недвижимите и движимите вещи и правата върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити и служат за задоволяване нуждите на семейството. Недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити преди брака, както и такива вещи и права, придобити през време на брака по наследство, принадлежат на съпруга, който ги е придобил. Визираните правила относно режима на съпружеските имуществени отношения са възпроизведени и в последващия СК / отм. /, обн. ДВ, бр.1985 Г /, който е бил актуален към

датата на прекратяване на гражданския брак между съпрузите с развод, както и в сега действащия СК, обн. ДВ, бр.47/2009 г.. Уредбата въвежда презумпция за наличие на съвместен принос за придобиване на вещни права от съпрузите, с оглед на което, при спор помежду им, наличието на такъв не е необходимо да се доказва, т.е. не съпругът трябва да установява, че има принос, а другият, който твърди обратното, дължи опровергаване на презумпцията, като установи, че съпругът му не е съдействал за придобиване на имуществото. Извън обхвата на съпругеската имуществена общност законът поставя т.нар. лично имущество, което принадлежи само на съпруга, който го е придобил. При придобиване на имущество от единия съпруг по наследство приносът на другия е изключен по дефиниция. Семейният кодекс от 1986 г. не урежда изрично въпроса за трансформация на лично имущество на единия съпруг, но в теорията и съдебната практика е било утвърдено признаването на трансформацията, като се е приемало, че ново имущество, придобито през време на брака срещу лично имущество на единия съпруг остава негова индивидуална собственост. С ППВС № 5/1972 г. е била призната и т.нар. частична трансформация, като е било прието, че придобитите през време на брака вещи и права върху вещи не принадлежат общо на двамата съпрузи, ако са придобити със средства, получени срещу вещи индивидуална собственост на единия съпруг, които той е притежавал преди брака или е получил след сключването му по наследство или дарение. Със СК е от 1985 г. е въведен института на т. нар. преобразуване на лично имущество, като в чл.21 изрично е посочено, че лични на единия съпруг са вещите, правата върху вещи и паричните влогове, придобити през време на брака с изцяло лично имущество по чл.20, ал.1 или с друго лично имущество, придобито преди брака. Когато вещите, правата върху вещи и паричните влогове са придобити отчасти с лично имущество, лично притежание на съпруга е съответната част от придобитото, освен ако тази част е незначителна. Според чл.20, ал.1 от СК, лично имущество на единия съпруг са вещите, правата върху вещи и паричните влогове, придобити преди брака, както и вещите, правата върху вещи и паричните влогове, придобити през време на брака по наследство и дарение. Цитираните разпоредби са възпроизведени и в чл.22 и чл.23 от сега действащия СК, обн. ДВ., бр.47/2009 г..

Съгласно т.4 от ТР № 5/29.12.2014 г. по т.д. № 5/2013 г., ОСГТК на ВКС, в случаите на придобиване на недвижим имот през време на брака с договор за покупко-продажба на името на двамата съпрузи може да се установява пълна или частична трансформация на лично имущество на основание чл.23, ал.1 и ал.2 от СК / чл.21, ал.1 и ал.2 от СК / отм. //.

Съгласно трайно установената съдебна практика, наличието на пълна или частична трансформация се преценява към датата на придобиване правото на собственост. Ето защо, за да бъде оборена презумпцията на чл.21, ал.3 от СК за съвместен принос, дарението на парични средства за закупуване на имот следва да бъде извършено към момента на придобиване на правото на собственост, като на основание чл.154, ал.1 в тежест на страна, която се позовава на пълна или частична трансформация е да докаже: 1. Придобивната стойност на имота; 2. Размера на вложените средства, които имат личен произход по смисъла на СК; 3. Влагането на тези средства за придобиване на имуществото. За да се

установи пълна трансформация е необходимо да се докаже еквивалентност между придобивната цена и вложените средства с извънбрачен произход. По този спор е ирелевантен приноса, тъй като трансформацията се основава на влягане на лични средства, т.е. такива, които са от преди брака или получени по дарение, или наследство, респ. от продажбата на имущество, което е било лично на това основание. Трансформацията изключва приноса по дефиниция. За разлика от иска за установяване на пълна или частична трансформация, по иска за установяване липса на съвместен принос по чл.21, ал.4 от СК следва да се обори презумпцията за съвместен принос от ищеца по тази иск. Придобитото по време на брака чрез договор за покупко-продажба имущество има същия статут, какъвто е статута на паричните средства за закупуването му.

Според практиката на ВКС, обективизирана в решение № 75/05.06.2018 г., гр.д. № 3178/2017 г., II г.о.; решение № 84/26.04.2016 г., гр.д. № 4903/2015 г., I г.о.; решение № 42/28.03.2016 г., гр.д. № 5550/2015 г., II г.о.; решение № 355/09.01.2012 г., гр.д. № 430/2011 г., II г.о.; решение № 222/24.06.2011 г., гр.д. № 982/2010 г., I г.о.; решение № 81/15.03.2011 г., гр.д. № 172/2010 г., II г.о.; решение № 727/23.11.2010 г., гр.д. № 978/2010 г., IV г.о.; решение № 27915.07.2010 г., гр.д. № 529/2009 г., I г.о., обичайно намерението на родителите е да дарят своето дете, но не и неговия съпруг. При решаване на въпроса на кого е дарена определена парична сума следва да бъде отчетено между кои лица е бил сключен договорът за дарение: ако е сключен между единия съпруг и неговите родители, тоест изразено е съгласие само този съпруг да бъде надарен, респ. само той е изразил воля за приемане на дарението, не може да се приеме, че по силата на този договор подареното придобива и другия съпруг, който не е страна по договора за дарение. Ако договорът за дарение е сключен с двамата съпрузи, т.е. ако е изразена воля за надаряване на семейството, то дарената сума е СИО и не може да бъде основание за приемане на трансформация на лични средства при придобиването на семейното жилище. За да се приеме, че презумпцията за съвместен принос при придобиване в режим на СИО е оборена е необходимо да се установи пълно или частично преобразуване на лично имущество на някой от съпрузите при придобиването, като се установи, че средствата са дарени на един от съпрузите, както и, че именно дарената сума е действително вложена при покупката на спорния имот. Дарението на вещи или пари на единия съпруг от трето лице съставлява лично имущество по смисъла на чл.20, ал.1 от СК от 1985 г., като дарственото намерение, възприемано като намерение да се прояви щедрост, не се презюмира, то се извлича от външни белези, от житейските факти, довели до сключване на договора за дарение, до отношенията между дарител и надарен и др., които страните установяват в хода на съдебното производство като твърдения, възражения и факти, в хипотезите на оспорване. Ако единият съпруг твърди, че е подарено и нему или, че прехвърлянето е възмездно, това са твърдения в негова доказателствена тежест.

В конкретния случай, се установи, че спорният имот е закупен на името на двамата съпрузи по реда на НДИ, както и, че към датата на придобиването му цената му е изплатена изцяло с парични средства на бащата на съпругата, като от показанията на разпитаните по делото свидетели се изясни по безспорен начин, че средствата са били дадени от същия за да

надари дъщеря си, с цел да придобие жилище, в което да живее след настъпилата вече фактическа раздяла между нея и съпруга ѝ, с когото към този момент все още са били в брак.

Ответникът по насрещния иск твърди, че цената на имота е заплатена със собствени средства на купувачите и, че той им е бил представен като работещи от дълги години в едно и също предприятие, както и, че не се доказва дарствено намерение от страна на бащата на съпругата, които твърдения обаче не се потвърждава от събраните по делото доказателства, а тези досежно произхода на средствата за придобиване на имота – се опровергават по несъмнен начин от приложените платежни документи.

На следващо място, ответникът възразява, че процесният имот е бил признат за СИО по силата на съдебното решение за прекратяване на брака между съпрузите, поради което е недопустимо впоследствие да се претендира трансформация на лично имущество от единия от тях. Това възразение съдът намира за изцяло необосновано, тъй като съгласно чл.107 от СК от 1985 г., респ. чл.56, ал.1 от сегашния СК, при допускане на развода, когато семейното жилище не може да се ползва поотделно от двамата съпрузи, съдът предоставя ползването му на единия от тях, ако той е поискал това и има жилищна нужда, а, ако от брака има ненавършили пълнолетни деца, съдът служебно се произнася за ползването на семейното жилище. Постановената мярка относно ползването на семейното жилище представлява акт на спорна съдебна администрация, а не акт на правораздаване, тъй като не признава, нито отрича материални субективни права със сила на пресъдено нещо, а определя реда и начина на упражняването им. По посочения ред се урежда и въпроса за предоставяне ползването на жилището, предназначено за обитаване от семейството, като влязлото в сила решение за развод има за последица единствено създаване на наемно правоотношение между бившите съпрузи, но не и уреждане на собствеността.

Предвид горното, настоящата инстанция достига до извод, че спорният имот е придобит през време на брака между А. В. и Ц. Ц. изцяло с лични средства на съпругата, получени по дарение от баща ѝ, което дарение не включва съпруга, поради което е налице пълна трансформация по смисъла на чл.21, ал.1 от СК от 1985 г. /отм. /. Ето защо предявеният насрещен иск се явява основателен и следва да бъде уважен.

Поради уважаване на главния иск, съдът не дължи произнасяне по евентуално предявената претенция на насрещната ищца за установяване право на собственост върху имота, придобито по давност.

Доколкото се установи, че насрещната ищца е едноличен собственик на процесния имот по силата на пълна трансформация на лично имущество, между страните не е налице съсобственост върху същия, поради което искът за допускането му до съдебна делба е неоснователен и следва да се отхвърли.

Що се касае до твърдението на насрещната ищца, че с въззивната жалба е бил предявен за първи път установителен иск, като съобрази изложеното в самата жалба и последващите уточнения от процесуалния представител на жалбоподателя, съдът намира, че

е изцяло несъстоятелно, тъй като претенцията не е заявена като самостоятелен иск, а като искане за произнасяне на въззивния съд след евентуална отмяна на първоинстанционното решение, с което е уважен искът по чл.21, ал.1 от СК /отм. /. Това искане действително е несъстоятелно и стоящо извън предмета на правния спор, но само по себе си не рефлектира върху допустимостта на въззивната жалба срещу първоинстанционното решение.

II. Досежно жалбата срещу решение № 260061/29.06.2022 г. по гр.д. № 514/2020 г. по описа на ШРС, с което е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 260362/06.10.2021 г. по същото дело се установи следното:

С определение № 388/17.05.2022 г. по в.гр.д. № 472/2021 г. по описа на ШОС, образувано по разгледаната въззивна жалба, гр.д. № 514/2020 г. е било изпратено на ШРС за инициране на процедура по чл.247 от ГПК за отстраняване на очевидна фактическа грешка, допусната в решение № 260362/06.10.2021 г..

След осъществяване на процедурата, с решение № 260061/29.06.2022 г. първоинстанционният съд е допуснал поправка на очевидна фактическа грешка в посоченото решение, както следва: в диспозитива на решението на мястото на изреча „ поради липса на принос в придобиването му от страна на починалия в хода на делото Ц. И. Ц., ЕГН ***** „, да се чете: „ поради придобиване на имота с лични средства на ищцата А. Г. В., ЕГН ***** . „.

Решението за поправка на очевидна фактическа грешка се обжалва от насрещната ищца, която навежда възражения за неговата недопустимост поради отсъствие на основанията по чл.247 от ГПК.

Съдът намира жалбата за изцяло неоснователна, по съображенията изложени в определение № 388/17.05.2022 г. по в.гр.д. № 472/2021 г. по описа на ШОС, както и по-горе при обсъждане правната квалификация на предявения насрещен иск.

III. Досежно жалбата срещу решение № 260079/24.08.2022 г. по гр.д. № 514/2020 г. по описа на ШРС, с което е отхвърлена молба за допускане поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 260061/29.06.2022 г. по същото дело се установи следното:

С молба от 09.08.2022 г. насрещната страна е поискала допускане поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 260061/29.06.2022 г. по гр.д. № 514/2020 г., като диспозитивът се чете съобразно изрично формираната воля на съда в мотивите към решение № 260362/06.10.2021 г., а именно“ поради липса на съвместен принос в придобиването на апартамента в гр. Шумен, описан по-горе, като ищцата А. В. е станала собственик на имота, придобила го по дарение, извършено от нейния родител, с оглед на факта, че цената на закупения недвижим имот изцяло е заплатена от бащата на ищцата А. В. по време на фактическата раздяла между А. В. и Ц. Ц., като последният не е участвал по никакъв друг начин / чрез влагане на труд, работа в домакинството /, при реализирането на това имущество „.

С решение № 260079/24.08.2022 г. първоинстанционният съд е отхвърлил молбата за допускане поправка на очевидна фактическа грешка в решение № 260061/29.06.2022 г. по

гр.д. № 514/2020 г. по описа на ШРС като неоснователна.

Решението е обжалвано от насрещната ищца, която въвежда възражения за недопустимост на същото, а при условията на евентуалност – и за неправилност, поради нарушение на процесуалния закон.

Жалбата е изцяло неоснователна, тъй като заявеното от жалбоподателката искане по реда на чл.247 от ГПК очевидно не касае поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на решението, а допълването му и то във връзка с претенция, която самата тя не е предявила, независимо от изложените в мотивите към решението на първоинстанционния съд констатации в същия смисъл.

В съответствие с изложеното, настоящата инстанция достига до извод, че обжалваните решения са правилни и следва да бъдат потвърдени изцяло.

С оглед изхода от правния спор и на основание чл.78, ал.3 от ГПК жалбоподателят следва да заплати на въззиваемата деловодни разноски във въззивното производство в размер на 6 350.00 лева, от които 350.00 лева – за възнаграждение на вещо лице и 6 000.00 лева – адвокатски хонорар, от които 2 500.00 лева – за защита и съдействие по иска за делба и 3 500.00 лева – по установителния иск за собственост.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло № 260362/06.10.2021 г. по гр.д. № 514/2020 г. по описа на Районен съд - Шумен, поправено с решение № 260061/29.06.2022 г. по същото дело.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260061/29.06.2022 г. по гр.д. № 514/2020 г. по описа на Районен съд – Шумен.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260079/24.08.2022 г. по гр.д. № 514/2020 г. по описа на Районен съд – Шумен.

ОСЪЖДА Община – Шумен, ЕИК 000931721, със седалище: гр. Шумен, бул. № 17, представлявана от кмета Л.Д.Х., да заплати на Ц. Г. Д., ЕГН *****, с адрес: гр. Нови пазар, ул. № 23 деловодни разноски във въззивното производство в размер на 6 350.00 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд, в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____